

תיאטרון
באר-שבע

כל החיים לפניו

© Gallimard

מבוסס על ספרו של רומן גארי

עיבוד למחזה קסאווייר ז'אייאר

קרדיטים

מבוסס על ספרו של
רומן גארי

עיבוד למחזה
קסאוויר ז'אייאר

תרגום
דורי פרנס

במאי
אמיר י. וולף

עיצוב תפאורה ותלבושות
סבטלנה ברגר

מוסיקה
יצחקי פרנקו

עיצוב תאורה
קרן גרנק

עיצוב תנועה
עמית זמיר

עוזר במאי
קרל כץ

השתתפים

מאדאם רוזה
אסתי זקהיים

מומו
שון עיסא

דר' כץ ויוסף קאדיר
לואי נופי

הצגה ראשונה 15 ביולי 2025, תיאטרון באר שבע, אולם 3

⌚ כשעה ורבע ללא הפסקה

שון עיסא

תקציר

בשכונת העוני בלוויל, בפריז של שנות ה-70, חיה מאדאם רוזה - ניצולת שואה, זונה לשעבר, שכיום מגדלת את ילדיהן של חברותיה למקצוע. בין הילדים נמצא גם מומו- מוחמד, ילד מוסלמי שהיא ממשיכה לטפל בו למרות שהוריו נעלמו וכבר שנים איש אינו משלם עבור הטיפול בו. בין השניים מתפתחת מערכת יחסים מופלאה שהופכת לברית שאיש לא מצליח להפר. סיפור עדין ונוגע ללב על ילד שלא מפסיק לשאול, ואישה שמלמדת אותו איך להמשיך לחיות גם כשהחיים נעשים בלתי אפשריים.

עיבוד לספרו, זוכה פרס גונקור, האנושי ומלא החמלה של הסופר היהודי-צרפתי רומן גארי, אשר חתם עליו בשמו הספרותי, אמיל אז'אר. העיבוד שכתב קסאווייר ז'אייאר זכה בפרס מולייר לשנת 2008.

אסתי זקהיים, שון עיסא

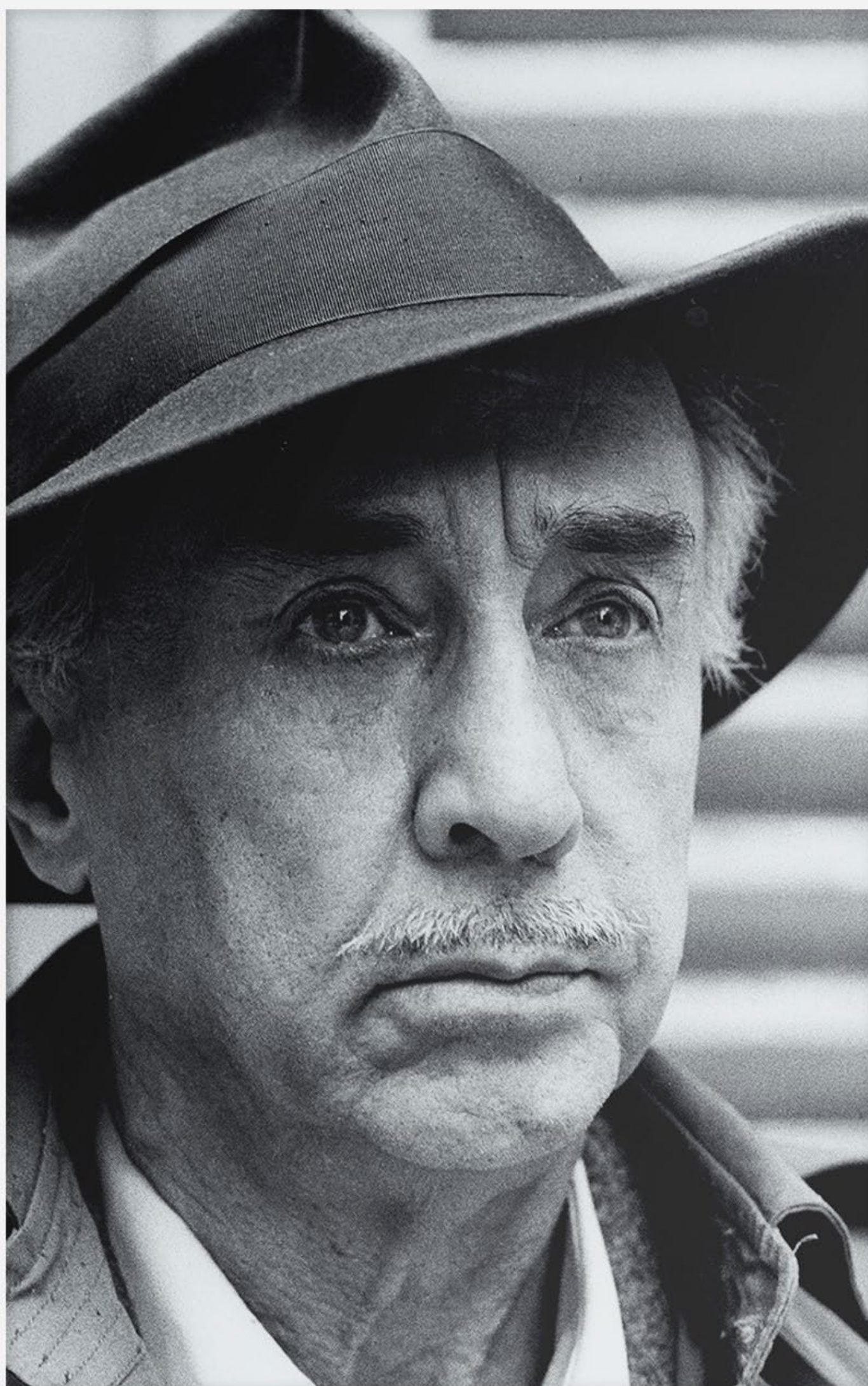

אסתי זקהיים, שון עיסא

רומן גארי (8 במאי 1914 - 2 בדצמבר 1980)

**"אמי תמיד ראתה בי שילוב של לורד ביירון,
גאריבלדי, ד'אנונציו, ד'ארטניאן,
רובין הוד וריצ'רד לב הארי" - רומן גארי**

מחשובי הסופרים הצרפתים במאה העשרים. במרוצת חייו הסוערים היה גארי גם מהגר, משפטן, טייס קרב עטור מדליות, דיפלומט, עיתונאי ובמאי קולנוע. זכה פעמיים בפרס גונקור היוקרתי, שהוא הפרס הספרותי החשוב ביותר בצרפת, פעם כרומן גארי (1956) ופעם כאמיל אז'אר (1975), השם הספרותי הבודי שהמציא לעצמו. במשך שבע שנים, הוא ניהל קריירה ספרותית כפולה תחת שני השמות הללו. רק לאחר מותו של רומן גארי, נחשפה זהותו של האיש שהסתתר מאחורי דמותו של אמיל אז'אר.

גארי נולד בוויילנה כרומן קאצ'ב (Kacew בפולנית), לשחקנית תיאטרון יהודיה. אביו, אריה-לייב קאצ'ב, היה איש עסקים. הוריו התגרשו ב-1925. כשהיה בן 14 הגרו גארי ואמו לצרפת והשתקעו בניס. כבר אז גילה רומן הצעיר כישרון כתיבה בולט. הוא השלים לימודי משפטים בפריז ועם פרוץ מלה"ע השניה, הצטרף לכוחות צרפת החופשית בפיקודו של הגנרל שארל דה גול. הוא שרת כטייס קרב, השתתף בעשרות גיחות מבצעיות ואף נפצע קשה באחת מהן. במהלך שירותו הוצב גארי גם בבסיס חיל האוויר המלכותי בעכו. עם ניצחון בעלות הברית קיבל את עיטור ליגיון הכבוד.

בשנת 1944 נישא גארי לעיתונאית והסופרת האנגליה לסלי בלאנץ', לה הקדיש את ספרו **ליידי ל'**. בשנים שלאחר מכן כיהן כדיפלומט בשירות משרד החוץ הצרפתי. בין היתר, היה חבר במשלחת צרפת באו"ם בניו יורק ולאחר מכן, גם קונסול צרפת בלוס אנג'לס. בשנת 1959 הכיר שם את השחקנית האמריקאית ג'ין סיברג וחייו השתנו. הופעתה לצדו של ז'אן פול בלמונדו בסרטו של גודאר, **עד כלות הנשימה**, הפכה את סיברג לאחת מסמלי **הגל החדש** בקולנוע הצרפתי והיא הפכה לכוכבת. גארי היה מבוגר ממנה ב-24 שנים ולאחר שסיברג הרתה לו, הוא התגרש מאשתו ונשא אותה לאשה. לבן שנולד קראו אלכסנדר-דייגו וגארי, שסיים את תפקידו כדיפלומט, חילק את חייו בין פריז לבין לוס אנג'לס, שם המשיכה סיברג בקריירה שלה כשחקנית קולנוע.

החיים בהוליווד הניעו את גארי להתחיל בקריירה של בימוי סרטים. הוא כתב וביים את **הציפורים באות למות בפרו**, בכיכובה של ג'ין סיברג, אך הסרט, שנחשב לשערורייתי, נאסר להקרנה בארצות רבות. סרטו השני **Kill**, שגם בו הופיעה סיברג בתפקיד הראשי, נכשל בקופות. סרט זה, סיים את הקריירה של גארי כבמאי קולנוע והוביל לקרע בינו לבין אשתו. המצב ביניהם המשיך להידרדר כאשר ב-1970 במהלך חופשה בשוויץ, הפילה סיברג את בתם. הם התקשו להתמודד עם הטרגדיה והתגרשו, אך נשארו קרובים והמשיכו להתגורר בדירות סמוכות בפריז. סיברג היתה האדם הראשון שגארי חלק עמו את סודו של אמיל אז'אר. באוגוסט 1979, לאחר דיכאון ממושך, התאבדה סיברג בבליעת כדורי שינה, לא רחוק מביתה. מותה ערער את גארי ו-15 חודשים לאחר מכן, ב-2 בדצמבר 1980 הוא שם קץ לחייו בירייה.

ספרו הראשון, **חינוך אירופאי** נכתב בשלהי מלה"ע השניה, בעודו לוקח חלק במאמץ המלחמתי נגד הנאצים. הספר הקנה לו פרסום מיידית. בין הספרים שבאו אחריו: **הבטחה עם שחר**, **שורשי השמיים** (עליו זכה בפרס גונקור הראשון), **ריקודו של ג'ינג'יס כהן**, **ליידי ל'**, **לאור אשה**. גארי הפך במהרה לאחד הסופרים הבולטים בצרפת וכמה מספריו אף עובדו לקולנוע. אולם ברבות השנים התהילה הלכה ודעכה. מבקריו טענו כי כתיבתו "תקועה"

ונושאים חוזרים על עצמם. זה היה המניע העיקרי להמצאת זהותו החדשה כאמיל אז'אר.

ספרו הראשון תחת שם זה, פורסם אצל מו"ל חדש. הספר עורר עניין וכך החלה אחת התרמיות הספרותיות הגדולות. משנת 1973 ועד מותו ב-1980, כתב גארי תחת שתי הזהויות. השיא היה עם פרסומו של הספר **כל החיים לפניו**. הספר יוחס לסופרים רבים, אך איש לא חשד בגארי. אחדים ממבקרו החריפים של גארי, הפכו למעריצי אמיל אז'אר. הספר זכה בפרס גונקור אך אז'אר סירב לקבלו, מה שהעצים את העניין הציבורי הרב בסופר ובספר, שנמכר בתוך שנה בלמעלה ממיליון עותקים ותורגם לעשרות שפות. כאשר גבר העניין הציבורי בדמותו של אז'אר, נאלץ גארי לתת לדמותו פנים. אחיינו פול פאבלוביץ' הסכים, תמורת חלק מהתמלוגים, לגלם את אז'אר בפני התקשורת והוא עשה זאת בכישרון רב. גארי פיקח עליו מרחוק, אך עד מהרה קם הגולם על יוצרו. פאבלוביץ' החל לראות בעצמו את אז'אר ואף תבע להגדיל את חלקו בתמלוגים.

גארי שקל האם להמשיך בתרמית או לקרוע את המסכה מעל פניו. אך רשת השקרים שטווה היתה כבר סבוכה מדי. כמה מפעולות ההסוואה שעשה היו עלולות לסבך אותו עם רשויות המס. וכך הוא נאלץ להמשיך בחייו הכפולים. גארי חיבר עוד שני ספרים כאז'אר, פסבדו-אוטוביוגרפיה דמיונית של פול פאבלוביץ', שבה הוא משמיץ את דודו גארי כסופר נפוח ורודני ואת חרדתו של המלך סלומון.

במקביל כתב את ספרו האחרון כגארי- **חייו ומותו של אמיל אז'אר** מעין אחרית דבר, שבה גילה את האמת בפרשת אז'אר ושראה אור רק אחרי מותו.

"אמיל אז'אר היה הזדמנות שנייה. נמאס לי להיות רומן גארי. הייתי זקוק לאוויר צח, לשפה חדשה, לעור חדש".

הוא מתאר את סגנון אז'אר כגולמי וספונטני יותר מבחינה רגשית, סטייה מהקול הספרותי הקלאסי בו השתמש תחת שמו האמיתי. באשר ל**כל החיים לפניו**, דווח כי הוא היה גאה בו, וראה בו סיפור אנושי עמוק ומרגש שיכול לגעת בקהל רחב יותר מיצירותיו הקודמות והאינטלקטואליות יותר.

אסתי זקהיים, שון עיסא, לואי נופי

...בתחילה לא ידעתי שגברת רוזה מטפלת בי רק בגלל ההמחאה שהיא מקבלת בסוף החודש. כשנודע לי, הייתי כבר בן שש או שבע וחטפתי הלם לשמוע שמשלמים בשבילי. חשבתי שגברת רוזה אוהבת אותי חינם ושנחנו חשובים זה לזה. בכיתי כל הלילה וזו היתה האכזבה הגדולה הראשונה בחיי.

גברת רוזה ראתה שאני עצוב והסבירה לי, שמשפחה היא דבר חסר משמעות ויש אפילו אנשים שנוסעים לחופשה ומשאירים את כלביהם קשורים לעצים, וכך שלושת אלפים כלבים מתים כל שנה, מפני שחסרה להם חיבתם של בני-משפחתם. היא הושיבה אותי על הברכיים ונשבעה לי שאני הדבר היקר ביותר שיש לה עלי אדמות, אבל אני נזכרתי בהמחאה והסתלקתי בוכה..."

"...כמעט כולנו, כל הילדים אצל גברת רוזה, היינו ילדי זונות, ולפני שהן יצאו לעבוד בערי השדה, ואחרי שחזרו, היו באות לבקר את ילדיהן. כך החלו הבעיות שלי עם אמי. נדמה היה שלכולם יש אמא, ורק לי לא. התחלתי לסבול מהתכווצויות בקיבה ומעוויתות רק כדי שתבוא. על המדרכה ממול היה ילד שהיה לו כדור, והוא סיפר לי שאמו באה בכל פעם שכואבת לו הבטן. גם לי כאבה הבטן אבל זה לא הועיל, ואחר-כך היו לי עוויתות וגם זה לחינם. אפילו חרבנתי בכל פינה בדירה, כדי שידעו. שום דבר. אמי לא באה, וגברת רוזה כינתה אותי בפעם הראשונה ערבי מחורבן, כי גם היא לא היתה צרפתייה..."

אסתי זקהיים, שון עיסא

פרשת ההתחזות

מתוך מאמר של מתרגם ספרי גארי לעברית, **אביטל ענבר**,
"נשף המסכות הטרגי של רומן גארי"
שפורסם בתכניית הצגת "כל החיים לפניו" בתיאטרון הבימה, 2008

ב-1975 דרך כוכבו של סופר מיסתורי, אמיל אז'אר. הספר **כל החיים לפניו** התפוצץ כפצצה ספרותית ורכילותית אדירה. אז'אר, סופר ללא פנים, היווה תופעה בלתי נסבלת על התקשורת ועל חוגי הספרות. עשרות סופרים ולא-סופרים הוזכרו כבעלי קלסתרונים מתאימים להיות אז'אר. אפילו לרב הראשי לצרפת דאז, יעקב קפלן, ייחסו אבהות על כל החיים לפניו. בחדווה עזה תרגמתי את הספר לעברית, והוא אחת ההצלחות הגדולות אי-פעם של ספר מתורגם לעברית. זה היה הגארי הראשון שלי, במסכה.

במארס 1979, באחד מביקוריי בפריס, ולאחר שכבר תרגמתי גם את חרדתו של המלך סלומון, סודרה לי פגישה עם "אמיל אז'אר" - פגישה מקובלת בין סופר למתרגם ספריו.

**"נכנסתי למשרד קטן ואז הרגשתי שמנסים 'לעבוד' עלי':
הברנש שישב בחדר, לא דמה לשום אז'אר שראיתי עד אז
באיורים של מאמרים בעיתונות...חשבת לי לבקש שיזדהה,
אבל איכשהוא זה לא היה נעים. ההרגשה המשונה נמשכה
כמה דקות. הצגתי את עצמי. הוא לא. מתחילת השיחה אי
אפשר היה להסיק אם הוא אז'אר אם לאו. הבנתי לפתע
שהוא הצליח כל כך במלאכת ההסוואה, עד שהיום הוא
יכול לשבת בחברה טובה של עיתונאים או של מבקרים
ולדון בכובד ראש באמיל אז'אר, בלי שמישהו יוכל לחשוף
שזה הוא עצמו..."**

זהו קטע ממאמר שהקדשתי ב-1979 לפגישתי עם איש המסתורין שהעסיק את העולם. בתחילה לא הסכים להיפגש עם מתרגמו, אחר-כך הקציב לי חמש דקות, ולבסוף דיבר שעה והסכים במפתיע להתראיין עם רשמקול ומצלמה. הראיון המלא לא יצא אל הפועל, מפני שיצאתי מהשיחה בהרגשה מוזרה שלא יכולתי להגדירה, אולי בגלל צפיותי שנכזבו, לפגוש גאון בשר ודם. מעשן גולואז' בשרשרת ומדבר על אז'אר בגוף שלישי, כמו דה גול על עצמו, הרצה לי על אופן כתיבתו, על שלבי היצירה וחבליה, על מקורות ההשראה, דיבר על מסכות-אז'אר עם שפם, בלי שפם-אלתור של שחקן מוכשר.

בשיחתנו חזר בלי הרף על המוטו ש"הכל בספר, ואין מה לחפש בסופר"- וניסה לשכנע אותי שהוא ברנש מצוין שכל שנתיים נחה עליו רוח של גאונות והוא ממהר וכותב ספר ולאחר מכן שב לשגרת ימיו. ואולי כה היטיב לשכנע אותי, שלא ראיתי טעם בפגישתנו השניה...

לעומת זאת, בשום שלב, לא עלה בדעתי שמא זה לא הוא, שיתכן כלל שמישהו אחר כתב את **כל החיים לפניו** ואת חרדתו של המלך סלומון. איש מוזר, אבל מתחזה? לא.

אכן, זכיתי להכיר את פול פאבלוביץ', לדובבו ולהביא את רשמי בפני הקורא העברי, אבל לא זכיתי להכיר את רומן גארי. וצר לי על כך מאד. כי מן הביוגרפיות שלו מצטייר אדם מרתק, מקורי, מיוסר, אדם כלבבי.

על חלקו בפרשה כתב פאבלוביץ' ספר, **האיש שהאמינו לו**- וכמובן לא במרקיר-דה-פראנס. ייתכן וכעסו עליו ואולי לא: הוא הכניס להם ממון רב. גם אני רגזתי על ש'עבד עלי'. החשבתי את עצמי כאחד מ"נפגעי אז'אר".

הכעס על פאבלוביץ' אינו מוצדק. ראשית, הוא פעל בלחצו של גארי, דוד דומיננטי ונדיב, שדאג לו כאב. הוא לא רווה נחת מהדברים שגארי ייחס לו בספר פסבדו, כשהציגו כחולה נפש. גם הוא סבל מהתרמית, מההתחזות, מהשקר, כי הוא שיקר במישרין- הוא היה בקו הראשון וגארי, מאחורי הקלעים, שיקר דרכו.

אז'אר, לעתים, בשמץ חמלה עליו, הסופר המזדקן שמעייני מקוריותו חרבו. זאת במיוחד כשנודע שפאבלוביץ' הוא אחיינו, והשוו בין כתיבתה התוססת של המשמרת העולה ובין גארי "המאובן" והמליצו שיקרא את ספרו האחרון של אז'אר... ודאי גיחך בגועל למראה מבקרים שהיו ממשמיצו כגארי והללהו כאז'אר, בלי להבחין בכל מכנה משותף. כמה מרה היא תהילה שאי אפשר להתחלק בה! באיזו עקשות שמר, עד סופו המר ואף ששה חודשים אחריו, על אחד הסודות השמורים ביותר בעולם: **"אני, רומן גארי, אמיל אז'אר!"**

מתוך אחרית הדבר "חיינו ומותו של אמיל אז'אר"

מתוך דבריו של רומן גארי ב-1979 על פרשת אמיל אז'אר והתפרסם רק לאחר מותו ב-1980
תרגום: אביטל ענבר
יצא בהוצאת עם עובד, ספריה לעם ב-2009 כאחרית דבר לספרו של רומן גארי "עפיפונים"

עתה עלי לנסות להסביר את מניעי "העמוקים". נלאיתי להיות
אני עצמי ותו לא. נמאסה עלי הדמות של רומן גארי שהולבשה
עלי לצמיתות לפני שלושים שנה, כש"חינוך אירופי" הנחיל
תהילת-פתאום לטייס-קרוב צעיר וסארטר כתב בכתב-העת
"לה טאן מוֹדֶרן": "עוד יעברו שנים אחדות עד שנדע אם 'חינוך
אירופי' הוא אמנם הרומן הטוב ביותר שנכתב על המחותרת..."
שלושים שנה! "הלבישו עלי פרצוף". ייתכן שגם לי היה חלק
בזה, בלא יודעין.

כך היה קל יותר: הדמות מוכנה ומזומנה ואתה לובש אותה,
וזהו. הדבר מנע ממני את הצורך להיחשף. ומעל לכול פעלו כאן
הכיסופים לימי הנעורים, להתחלה, לספר הראשון, להתחלה
מחודשת. להתחיל מחדש, לחיות מחדש, להיות לאחר-זה היה
לי הפיתוי הגדול בחיי.

על גב ספרי קראתי: "...כמה מסכות חיים מלאות וגדושות...
טייס, דיפלומט, סופר..." לא-כלום, אפס, מוֹץ ברוח, וטעמו
של המוחלט על שפתי. לכל מסכות חיי הרשמיות, כביכול,
המסוּגָגות, היו כמה וכמה מסכות-חיים מקבילות, חשאיות
יותר, אך רודף-ההרפתקות הזקן שהייתי לא בא מעודו על
סיפוקו אף לא באחת מהן. האמת היא שהייתי נגוע באופן חמור
בפיתוי הפרוֹטָאי הקדום ביותר של האדם- **בִּיצַר ההיכפלות**.
בולמוס של חיים, בכל צורותיהם ובכל האפשרויות הגנוזות
בהם, שכל טעימה חדשה מהם אך הגבירה אותנו. דחפי, שהיו
בו-זמניים וסותרים תמיד, דחפוני בלי הרף בכל הכיוונים, ורק
תודות למין ולרומן – אמצעי מופלא להתגלמות מתחדשת שוב
ושוב – עלה בידי, כך נדמה לי, להחזיק מעמד מבחינת האיזון
הנפשי. לעצמי הייתי תמיד אָחֵר. וכל פעם שנתקלתי בדבר
קבוע: בְּנִי, איזו אהבה, כלבי סנדי, נתקשרתי בלב-ונפש לגורם
היציב הזה.

בְּהַקְשֵׁר פסיכולוגי כזה אולי קל יותר משסברתי תחילה להסביר
את בואו של אמיל אז'אר לעולם, את חיינו הקצרים ואת מותו. זו
לידה חדשה. אתחיל מבראשית. הכול ניתן לי בשנית. טיפחתי
בי את האשליה המושלמת שבראתי את עצמי שוב, במו ידי.

אסתי זקהיים, שון עיסא, לואי נופי

מאדאם רוזה שלי

מאת אסתי זקהיים, המגלמת את מאדאם רוזה בהצגה

בתקופה שבה העולם שוב מצטמצם לקבוצות, דתות, גבולות, פחדים- בחרנו לספר סיפור של אהבה. אהבה פשוטה. עיקשת. כזו שנולדת במצבים הכי קשים- ועדיין מצליחה לראות אדם. בהצגה הזו יש יהודיה ניצולת שואה, ילד ערבי, מהגרים, זונות, דיירי מדרגות. אבל מעל לכל, יש אנשים. וכמו שרוזה אומרת "כשנמצאים בחרא – כולם שווים".

כי בסוף, בתוך הכאב והקושי, בתוך סיר הלחץ שנקרא "חיים", - כולנו דומים יותר משנרצה להודות. דווקא עכשיו חשוב לזכור: חמלה היא לא מותרות. והלב- כשהוא פתוח- לא שואל מאיפה אתה בא, או איך אתה מתפלל. כולנו שווים.

דווקא עכשיו, כשהשיח הציבורי מרעיל, כשהגזענות מכתובה כותרות והפחד מגדיר זהות, אנחנו בוחרים לספר סיפור אחר: על חברות בין מוסלמים ליהודים. על מחויבות שלא תלויה בדת או בלאום, על האפשרות לראות את האחר כבן אדם. כי בסוף, בין היהודיה לבין הילד הערבי היתום, נוצר משהו חזק יותר מכל שנאה: משפחה. וזה כל הסיפור: להתעקש על אנושיות ולהאמין שערבות הדדית היא לא סיסמה אלא תנאי קיום. להזכיר לעצמנו ש"חמלה היא שפת אם. כל אחד מבין אותה".

את הדמות של מאדאם רוזה, אני מבקשת להקדיש לנשים שהיו ההשראה שלי, לנשים שנאלצו לבנות להן שיריון, כי החיים לא רחמו עליהן. קיפודות עם לב זהב. לדודה חנה שלי, שלא סמכה על אף אחד ושנאה את כולם באותה מידה- את השכנים, את אלוהים ואת שליחיו, אבל אהבה אותי. ולאסתי, אמא של אלחנדרו, בן זוגי, שאת המספר שהיה מקועקע על ידה, בחרתי לכתוב, כל הצגה, על היד שלי. אות לחיבור שלי לאשה למודת הסבל, מלאת האהבה והחמלה, שבחרה לחייך לעולם, גם אחרי אושוויץ בירקנאו וצעדת המוות. אישה שהכאב לא סגר לה את הלב ונשארה עם אמונה באלוהים ובבני אדם ועם ידיים שתמיד היו עסוקות – מבשלות, אופות, מחבקות.

את הנשים האלה, אני נושאת איתי לתוך הדמות של מאדאם רוזה. את הפחד, את הזעם, את הרוך הנחבא, את כח החיים שלהן. ואם הרוזה שלי נראית לכם קשה, קוצנית, גוערת, דעו שזו רק המעטפת כי בפנים יש שורדת, שלמרות הקושי, לא שכחה לאהוב.

שון עיסא, אסתי זקהיים

זהות ושוליות בספר כל החיים לפניו

מתוך "אקדמיה" מאת טימותי וויליאמס

הבחינה החשובה ביותר של מושג הזהות ב"כל החיים לפניו" סובבת סביב המפגש הכאוטי של התרבויות המתרחש בין מאדאם רוזה למומו, ברחבי בניין הדירות ובכל שכונת בלוויל, בה הם מתגוררים.

מאדאם רוזה היא יהודייה חילונית דוברת יידיש, אך גם ערבית, מכיוון שעבדה כזונה בצפון אפריקה. כשהיא מאכסנת בביתה ילדים של זונות, היא מנסה, ככל האפשר, לגדל את הילדים הללו בתרבות אימותיהם. לדוגמא, היא מבקשת ממומו לקחת את בנאניה, ילד אפריקאי, לבקר אנשים ברחובות האפריקאים של שכונת בלוויל כדי שיוכל ללמוד להתרועע עם אנשים מהרקע התרבותי שלו.

מומו גדל כמוסלמי, ולומד על דתו ממסייה חאמיל, מוכר שטיחים אלג'יראי שידו הימנית מונחת תמיד על עותק של הקוראן או על ספר שירה מאת ויקטור הוגו. בדירתה של מאדאם רוזה מבקרים מוסלמים שומרי מצוות, וגם אפריקאים המתרגלים וודו. רב יהודי וכומר קתולי מסתובבים בשכונה, וגם דר' כץ היהודי, שמוערך הן על ידי כל היהודים והן ע"י הערבים החיים יחד לאורך רחוב ביזון. מכל המפגשים התרבותיים ב"כל החיים לפניו", דווקא "הקיום המשותף האקראי של תרבויות יהודיות ומוסלמיות" הוא הבולט ביותר. ההתנגשות בין שתי התרבויות הללו מגיעה לשיא, קומי וטרגי כאחד, עם הגעתו הפתאומית של יוסף קאדיר לדירתה של מאדאם רוזה. קאדיר, שחי כסרסור, שוחרר זה מכבר מבית חולים פסיכיאטרי לאחר אחת עשרה שנות מאסר בגין רצח אשתו, מתוך קנאה. עתה, במצב בריאותי ירוד מאוד, הוא מטפס בקושי רב, במעלה המדרגות לדירה בקומה השישית, כדי לחבק את הבן שהשאיר שם לפני אחת עשרה שנים, ושעבורו הוא עדיין מחזיק בקבלה.

במהלך השיחה ביניהם, אנו למדים שמאדאם רוזה כבר יודעת את כל הסיפור על רצח אשתו, ושהיא מבינה שקאדיר הוא למעשה אביו של מומו. היא נתקפת פאניקה מהמחשבה על אובדן מומו, שבו היא כל כך תלויה עכשיו. בתחילה, מאדאם רוזה מעמידה פנים שאינה זוכרת דבר מהילד שקאדיר השאיר לפני זמן כה רב. אבל ככל שקאדיר, שהולך ומתעצבן, לוחץ עליה להביא את בנו ומתחיל לנעוץ מבטים במומו, מאדאם רוזה מוצאת תחליף גאוני, כזה שהיא יודעת שישים קץ לרצונו של קאדיר לחבק את בנו. היא קוראת לילד מואיז (בצרפתית משה), שהוא המפלט היחיד שנותר לה: "מואיז, תגיד שלום לאבא שלך". הטעיה זו יוצרת שיחה נוקבת ומצחיקה על גזע, דת וזהות. קאדיר מתקשה למצוא את המילים

כדי לבטא כראוי את האימה שלו מהמחשבה שהילד המוסלמי שהשאיר אצל מאדאם רוזה הפך איכשהו ליהודי. למרות שקאדיר הוא ממוצא אלג'יראי, אנו מבינים שהוא בילה רוב חייו בצרפת. באחד הפרדוקסים החכמים הרבים של גארי, הוא גורם לדמות הערבי הזה להיות קול לדרך האירופית הטיפוסית להתבונן בשאלת הזהות הערבית. לדוגמא, למרות שיש מיעוטים נוצריים חשובים ואפילו כמה מיעוטים יהודים בין הערבים, נדמה שקאדיר, כמו רוב האירופים, מניח ש"ערבי" הוא שם נרדף ל"מוסלמי" ו"יהודי" עם "לא ערבי".

לאורך כל המפגש, מאדאם רוזה מעמידה פנים שאינה יודעת את זהותו האמיתית של בנו של קאדיר, ומרמזת שהמוסלמי האלג'יראי אולי פשוט מבולבל לגבי זהותו.

בכתביו הרבים על השואה, גארי ניסה להעלות נקודה חשובה: אם השואה הייתה אירוע ייחודי בהיסטוריה האנושית, אז אין מה ללמוד ממנה, ובסופו של דבר אין מה לחשוש מהאירוע, לא משנה כמה נורא היה. אבל עבור גארי, השואה לא הייתה ייחודית, ומוטב שנלמד ממנה, שמא זה יקרה שוב. הוא גם מרד ברעיון שיהודים צריכים להיות מוגבלים לזהות אחת, כ"שעיר לעזאזל הסובל של כל האנושות". הוא אף התעקש שכדי להיות אנושיים לחלוטין, ליהודים צריכה להיות אותה "זכות" כמו לכל אחד אחר להיות מואשמים ברדיפה. לכן, למרות שגארי הזדהה מאוד עם מדינת ישראל, הוא גם הזדהה מאוד עם מאבקיו של העם הפלסטיני.

כדי לשכנע את קאדיר, מאדאם רוזה מחטטת במזוודה מלאה במסמכי זהות מזויפים ששמרה לעצמה ולילדיה הרבים, כדי להגן על כולם למקרה שהמשטרה הצרפתית, או הנאצים, או עובדים סוציאליים, יפשטו אי פעם על המעון החשאי שלה. כשהיא מחזיקה שתי קבלות עבור כל ילד, אחת מוסלמית ואחת יהודית אשר קיבלה באותו יום, לפני אחת עשרה שנים, היא מכריזה על המפתח לחידה: מדובר בסך הכל במקרה של החלפת זהויות. היא גידלה בטעות את מוחמד כמשה, ואת משה כמוחמד. היא טוענת שהילד היהודי חי כעת עם משפחה מוסלמית במרסיי.

בחינת הזהות המתמדת של גארי התבססה על רצון לחופש מ"דטרמיניזם". עבור גארי, זהות קבועה ומקובעת, הנשמרת בקשיחות, מייצגת לא רק "אובדן אישי של חופש", אלא גם משפיעה לרעה על כל האינטראקציות עם אחרים, שכן האדם "כופה עליהן להתאים את עצמן לתפקיד קבוע מראש. המסר העיקרי של "כל החיים לפניו" הוא שכל הזהויות הנוקשות- שנכפות או משוערות- מנתקות אותנו "מחלקים אחרים של האנושות, ולכן הן דוחקות אותנו לשוליים ומדירות אותנו מהומניות.

דמויותיו הספרותיות של גארי, עם זהותן הלא יציבה באופן מוזר, נמצאות ב"חיפוש מתמיד אחר אנושיותן". גארי מזמין אותנו לחבק אותן כפי שהוא מקבל אותן, לקבל אותם כפי שהן, וללמוד מהן לחקור את החופש האנושי שלנו לעצב ולהמציא את עצמנו מחדש.

שון עיסא

מתוך הארכיון:

בשנת 2008 הועלה העיבוד לספר **בתיאטרון הבימה**
בהשתתפות ליליאן קניג בתפקיד מאדאם רוזה
אושרי כהן בתפקיד מומו
רוברט הניג/ אברהם מור בתפקיד דר' כץ
אורי אברהמי בתפקיד יוסף קאדיר

מימין לשמאל: אושרי כהן ולייאן קניג, הבימה 2008, צילום: ז'ראר אלון

הרומן עובד לקולנוע על ידי הבמאי הישראלי **משה מזרחי** עם
השחקנית הצרפתית **סימון סניורה** בתפקיד מאדאם רוזה
בשנת 1977. הסרט זכה בפרס האוסקר ל"**סרט הזר הטוב**
ביותר", וסימון סניורה זכתה ב**פרס סזאר לשחקנית הטובה**
ביותר על הופעתה כמאדאם רוזה.

הרומן עובד לטלוויזיה בשנת 2010 על ידי **מרים בוייר**, שגם
מגלמת את מאדאם רוזה.

בשנת 1987, הבמאי האמריקאי **הרולד פרינס** העלה גרסה
מוזיקלית בברודווי תחת הכותרת "רוזה" עם ליברית ומילים
מאת **ג'וליאן מור** ומוזיקה מאת **גילברט בקו**.

ב-13 בנובמבר 2020, נטפליקס הוציאה לאור את "**החיים**
שלפנינו" בבימויו של **אדוארדו פונטי** ובכיכובה של **סופיה לורן**.

קסאווייר ז'אייאר עיבוד לבמה סופר, במאי תיאטרון, עיתונאי, שחקן ויוצר סרטים.

קסאווייר ז'אייאר, נולד בשם רקובסקי-וילנר, הוא צרפתי ממוצא פולני. סופר, מחזאי, במאי ושחקן. מחברם של עשרה מחזות מצליחים, ביניהם סנקה ופאולוס הקדוש, עימות בין אמונה נגלית לפילוסופיה של ספק, מחזהו "בן הסנדקות של ז'ול רנאר" זיכה אותו בפרס "Les 3 Coups" למחזאות (צרפת). עיבודו לרומן "כל החיים לפניו" מאת רומן גארי זכה בשלושה פרסי מולייר- הפרס החשוב ביותר בתיאטרון הצרפתי. ההצגה, שהועלתה ב-14 מדינות מאז בכורתה, משכה למעלה מ-100,000 צופים. קסאווייר ז'אייאר ביים במספר תיאטראות בפריז. הוא נשיא כבוד של האקדמיה להומור על שם אלפונס אלא (ALLAIS) ונשיא מייסד של שני פרסים ספרותיים: פרס ז'ול רנאר ופרס רנה דה אובלדיה. הרומנים האחרונים שפרסם: "מבט מערבה", "עיניו של החתול". "מוות טבעי" הוא הרומן האחרון שלו (שעומד לצאת לאור ב-2026).

דורי פרנס תרגום

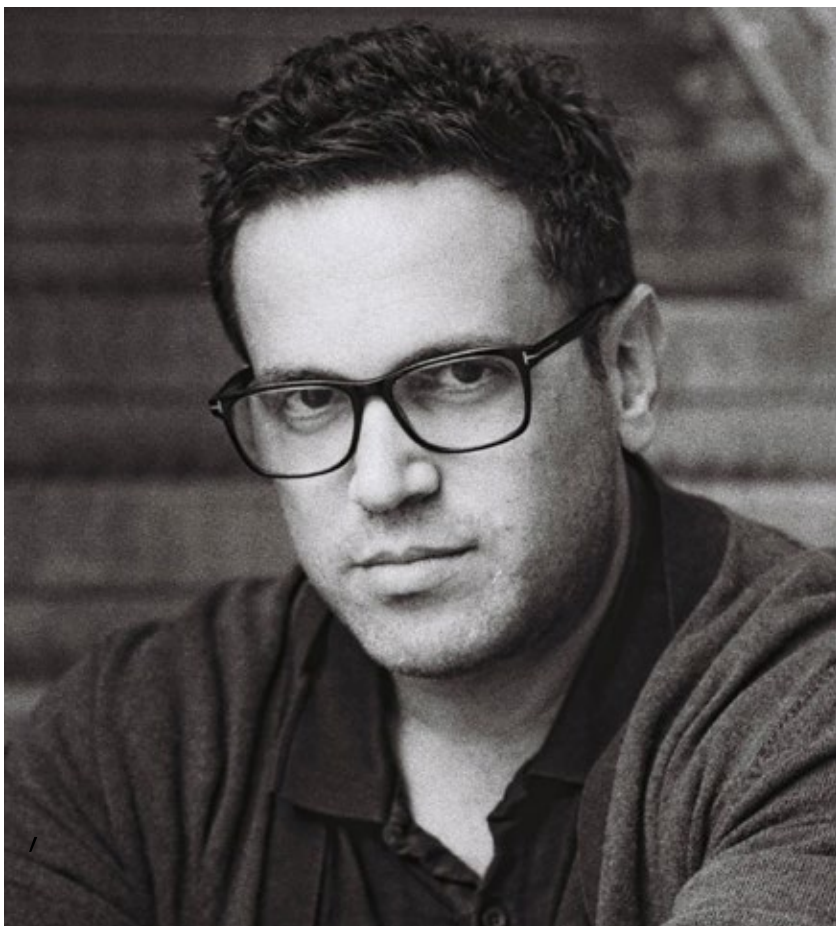
תרגם עשרות רבות של מחזות לכל
התיאטראות בארץ.

לאחרונה: לאופולד-שטאט, מרי סטיוארט, ג'ולי (ת' הבימה), מלצרית, הקומדיה על שוד הבנק, כוח עליון, מי מפחד מווירג'יניה וולף (ת' הקאמרי), הנשים של ג'ייק, מפקח בא, אלבום בשחור לבן (ת' חיפה), המלט, הכל אודות איב (ת' בית ליסין), ריצ'רד השלישי (ת' גשר), המלך ליר (אנסמבל עתי"ם). בנוסף למחזה האמת, תרגם גם מחזות נוספים של פלוריאן זלר: השקר, האבא, הבן, שעה של שקט, בין המלים. את תרגומיו ל-32 מחזות מאת שייקספיר ועוד מחזות של בני דורו, ניתן למצוא באתר "שייקספיר ושות'" - Shakespeare.co.il. זכה מספר

פעמים בפרס התרגום ע"ש עדה בן-נחום, בפרס התיאטרון הישראלי, בפרס לנדאו 2016, ופרס מאיר אריאל ליצירתיות בשפה העברית 2024. עורך את מפעל ההוצאה לאור של כתבי נסים אלוני. כמו כן כותב מוזיקה.

צלם: שמחה ברביור

אמיר י. וולף במאי

בוגר החוג לקולנוע וטלוויזיה באוניברסיטת תל אביב, מגמת הפקה.

במהלך לימודיו כתב וביים את הסרט **עבר, הווה, לילה** שהוצג בפסטיבלים בעולם. כתב וביים את הסרט ציפורי חול שהשתתף בפסטיבלים בארץ ובעולם וביניהם: פסטיבל הקולנוע חיפה, Montreal World Film Festival, Santa Barbara International Film Festival. בין עבודותיו: **I love you** | **לנצח, אבל...**, החיים בשלוש גרסאות, רוח התיאטרון, קיץ במריאנבד משפט חוזר, הנוודים, האוצר מתחת לגשר וכן כתב וביים את ערבי היחיד רות סוף סוף, ילד תיאטרון ואת ההצגה שלום, מלחמה (ת' גשר). קח את אבא שלך ולך לעזאזל (ת' הבימה). מיהו יהודי, הקומדיה על שוד הבנק, בני אדם, החולה היהודי (ת' הקאמרי). אינטימיות, תפוחים מן המדבר (ת' בית ליסין). לימד משחק מול מצלמה בבית הספר לאמנויות הבמה של סופי מוסקוביץ' וביים שם את ההצגות: סיפור גן חיות, חשמלית ושמה תשוקה, מסיבת יום הולדת, הדב. בסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין: אורידיקה. בגודמן: הקסם הגדול. בניסן נתיב ירושלים: **BOY** (תרגום ובימוי) והו אבא, אבא העלוב, אמא תלתה אותך בארון ואני כה עצוב (תרגום ובימוי). מרכז מגמת הקולנוע בתיכון אורט פרקאוף באור יהודה. הוראה וריכוז מגמת הקולנוע בתיכון עירוני א' בתל אביב. מרצה על קולנוע במסגרות ובסינמטקים שונים בארץ. כותב את הערכים באתר ארכיון הסרטים הישראלי, סינמטק ירושלים. כשחקן, הופיע בסרטים מתנה משמיים (גוצ'ה), סרוגייט (אילי). בסדרה המשרד (רגב).

סבטלנה ברגר

עיצוב תפאורה ותלבושות
בוגרת ביה"ס ע"ש גרקוב (רוסטוב, רוסיה),
והחוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א.

צלם: ני פירז'ין

בין עבודותיה בעיצוב תלבושות: מותרת לכל אדם, גן הדובדבנים, אבודים ביונקרס, עפיפונים, הרולד ומוד, הגיבן מנוטרדאם, טירונות בלוז, בין חברים (ת' באר שבע). שונאים-סיפור אהבה (ת' גשר). הסבתות, מבקר המדינה, סיפור על אהבה וחושך, רוחות עליזות (ת' החאן). קוריולאנוס, מיר'ה אפרת, משפחה עליזה, פירורים, ארטון, טנגו (ת' הבימה). איש הכריות, מחיר הכבוד, שלוש מסיבות, אירמה לה דוס (ת' חיפה). בין עבודותיה בעיצוב תפאורה: לעבור את הקיר, 4 אימהות, מלך הכלבים, משרתם של שני אדונים, הים הכחול העמוק, עקר בית, מדליה להארי (ת' בית ליסין). הדירה של רוזה, נופים קסומים, 4 דקות ו-12 שניות, האפקט, כלוב העליזים, גרין מייל, רוחות, רק אתמול נולדה, רומיאו ויוליה (ת' באר שבע). קוריולאנוס, ינטל, אני לא רפופרט, מקווה, החולה המדומה (ת' הבימה). השיבה, אניהו, סוס אחד נכנס לבר (ת' הקאמרי). מבקר המדינה, הסבתות, אנטיגונה, יתוש בראש, מותו של אנרכיסט, העולם האחר, אוי אלוהים, הנשים עליזות מווינדזור, דוד ואניה, החולה המדומה, חוקר פרטי, גן הדובדבנים, הנסיכה האמריקאית, אהובת הדרקון, אותלו, מצליחים, נישואים, קיץ, אושר, צל חולף (ת' החאן). איש הכריות, מחיר הכבוד, משהו למות בשבילו (ת' חיפה). הכיתה המעופפת, מומו, אמיל והבלשים, יותם ויעלי וספר הג'ונגל (מדייטק). הלילה ה-12 (ת' גשר). זוכת פרס הבמה לילדים ונוער לשנים 2008-2009. (אמיל ובלשים), זוכת פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב תפאורה 2017 (מלך הכלבים).

יצחקי פרנקו מוסיקה

מוזיקאי, גיטריסט ג'אז, מלחין ומורה. למד במגמת הג'אז של תלמה ילין, באוניברסיטת תל אביב ובמכללת לוינסקי.

בשנת 2015 יצא אלבומו הראשון התחדשות (Renewal) והוא מופיע עם הרכבים בהובלתו עם חומריו המקוריים בסצנת הג'אז התל אביבית וברחבי הארץ. הופיע עם החצוצרן האמריקאי פרדי הנדריקס, עם הזמרת האמריקאית דניס קינג, עם הזמרת הלטבית אליס קנטה ועם מיטב נגני הג'אז הישראליים. ניגן בהרכבי רוק ובהרכבי המוזיקה הברזילאית שוריקו ושורולה עימם הופיע בפסטיבל הג'אז בים האדום. בנוסף כתב מוסיקה להצגות בתיאטרון גשר, תיאטרון הקאמרי, תיאטרון באר שבע ולסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין. מרכז את מגמת המוזיקה של תיכון עירוני א' לאמנויות בתל אביב.

קרון גרנק עיצוב תאורה

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב.

צלם: רדי רובינשטיין

עיצבה תאורה ללמעלה מ-150 הצגות בתיאטרון ישראל, ביניהן: טרטיף, שוד הבנק, מלצרית, מעבר לקשת, נרות יום הולדת, מחוברים לחיים, השיבה, שורת המקהלה, הילד חולם, מצחיקונת, מפיסטו, סיפור הפרברים, שיער, הפושעים החדשים, חברים של חברים, דג מוסר, דבר מצחיק קרה, סיראנו, מקבת, האריסטוקרטים, איחש פישר, הבדלה, משפחה חמה, תרה, אוי אלוהים, היה או לא היה, רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים, מותו של סוכן, האב, פלונטר, צחוק של עכברוש, המלט (ת' הקאמרי). השכנים מלמעלה,

הכבש השישה עשר, מיקה שלי, עושה כרצונו, שייקספיר מאוהב, פרידה, עלובי החיים, אוויטה, גבירתי הנאווה, רעל ותחרה, ביקור הגברת הזקנה, כתם לידה, הלהקה, חברון, שלמה המלך ושלמי הסנדלר, כתר בראש, אליס בארץ הפלאות, הכלה וצייד הפרפרים, לוקאס הפחדן, המוות ישב לידי, צורה לאהבה (ת' הבימה). סוניה, סווינג, של מי החיים האלה, איש הכריות, שלא תתעורר הילדה, אנשים קשים, בית ספר לנשים, מוריס שימל, מי דואג לילד (ת' חיפה). טופס 17, מחיר החיים, איזה יופי, פרח השכונות, סובניר, בוגד, איזבלה, תשליך, ג'ייפס, הימים הכי טובים, האמת (ת' באר שבע). החופש של ג'קי, סטמפניו, בלוז לחופש הגדול, שיפוצים, לעבור את הקיר, ברוכים הבאים לגיהנום, סיפור אהבה, הנאהבים והנעימים, אינטימיות, אפס ביחסי אנוש, דברים שאני יודעת, שבעה, אנשים מקומות ודברים, האורחת, עקר בית, המוגבלים, טרטיף, המקרה המוזר של הכלב, סוסים על כביש גהה, מנדרגולה, מכולת, אהבה זה לא הכל, הבנאליות של האהבה, מייק, האגם המזוהב, איש הגשם, הדבר האמיתי, רק אתמול נולדה (ת' בית לסינ).

הנודדים, משפט חוזר, בזעיר אנפין (ת' גשר). בילבי, רוק בבית הספר, צ'פלין, פלאשדנס, סאלח שבת, היירספריי (ת' תל אביב). בילי אליוט (ת' פרטי). נישואי פיגארו, קוואלריה רוסטיקנה, אלקו, נבוקו (האופרה הישראלית). למופעי מחול: משחקי ילדים, בארץ שחורה שחורה-קבוצת המחול נעה דר. טיפהפופה, JOY – יוסי יונגמן. זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2005 על עיצוב התאורה להצגה המלט. זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2013 על עיצוב התאורה להצגה מקבת.

עמית זמיר עיצוב תנועה

מורה לתיאטרון מחול ויצירה אישית, יוצר, מעצב תנועה, כוריאוגרף ומתאם אינטימיות

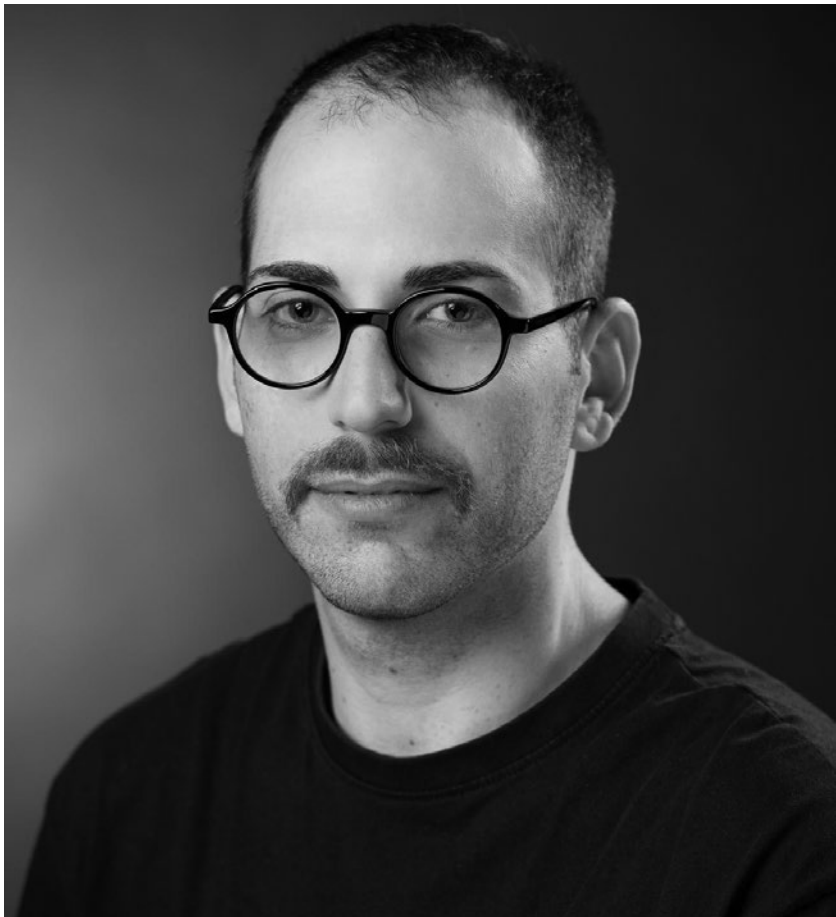

בוגר בית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, הסדנה להכשרת רקדנים בחיפה, בעל תואר ראשון B.Ed בחינוך למחול ותואר שני M.A בהתמחות כוריאוגרפיה. מעביר סדנאות "פשוט לזוז" בתנועה בארץ ובעולם. מורה בכיר לתנועה בבתי הספר למשחק ברחבי הארץ. בין עבודותיו: בעל למופת, אותלו, השיבה, מיזרי, הנכד, אהבה ומגפה, וניה, הטנק, אדיפוס, מי מפחד מוירגינייה וולף (ת' הקאמרי).

למה לא באת לפני המלחמה?, בין חברים, רומיאו ויוליה, גרין מייל, חתונת הדמים, דונה פלור, הדירה של רוזה, מניין נשים, מותרת לכל אדם (ת' באר שבע). הר לא זז, האורחת, הוא הלך בשדות, הקומה השלישית, מלך הכלבים, הסודות, לילה אחד מרקוביץ', שיפוצים, אמצע (ת' בית ליסין). קורילנוס, רעל ותחרה, מישהו שישמור עליי, 1984, דבר על מקום הימצאם, מניין נשים (ת' הבימה). המחברת הגדולה, רודף העפיפונים, חוות החיות, מר ורטיגו, המנהרה, אלף שמשות זוהרות, שמשון (ת' גשר). המפלט, סיפור אהבה וחושך, חתונה בשעת מגפה (ת' החאן). בובה, סוסי ים, בלאנש (סוזן דלל). Miracolo (פיקולו איטליה), CRT The Head (איטליה). כיוצר עבודותיו הוצגו בפסטיבלים: אינטימאדנס, פסטיבל ישראל, גוונים במחול, מחול אחר, מחול לוחט, פסטיבל מאסטר קלאס מילאנו איטליה, פסטיבל תיאטרון פיזי באסן גרמניה.

קרל כץ עוזר במאי

במאי תיאטרון, מורה למשחק ומפיק.

אלס: שמחה ברביעין

בוגר תואר ראשון ותואר שני בהצטיינות בבימוי תיאטרון מאוניברסיטת תל אביב. בבוגר לימודי תיאטרון תיאורטי באוניברסיטה הפתוחה.

עבודות בימוי בתיאטרון: בקאמרי 4: תלויים מאת מאיה ערד יסעור. קפה תיאטרון הקאמרי: COCK בהשראת מחזהו של מייק ברטלט, תוכיחי מאת עמית אשרמן (במסגרת קורס המחזאות של התיאטרון הקאמרי). תיאטרון הסטודיו: בעלת הארמון מאת לאה גולדברג. בנוסף: נעולים בלילה מאת איתמר גרייסלמר וטס מאיר (קריאה מבווימת - מקום ראשון בתחרות המחזות ע"ש קרן ארדיטי לדיאלוג בינתחומי).

מלמד משחק בבית הספר המקצועי למשחק בתיאטרון הסטודיו בחיפה. כע.במאי: בניאדם בבימוי אמיר י. וולף בתיאטרון הקאמרי, הלוויתן בבימוי עירד רובינשטיין בתיאטרון הקאמרי, רוני ותום בבימוי עמית אפטה בתיאטרון אורנה פורת. כמו כן, לאורך השנים הפיק וניהל הצגות ומופעים רבים בתיאטרון הקאמרי, תיאטרון אוניברסיטת תל אביב ובזירת הפרינג' העצמאית.

אסתי זקהיים, שון עיסא

אסתי זקהיים מאדאם רוזה

שחקנית תיאטרון, קולנוע וטלוויזיה. בעלת תואר ראשון בתיאטרון (אוניברסיטת תל אביב) ותואר שני בהנחיית קבוצות בשילוב אמנויות (אוניברסיטת בוסטון, לסלי קולג'). למדה פסיכודרמה למטפלים ועשתה שנת לימודי השתלמות לשחקנים מקצועיים בלונדון (A.L.R.A). ב-2023 התמנתה לראשת מסלול משחק ויצירה למסך בבית הספר לאמנויות הקול והמסך במכללת ספיר. בין תפקידיה: חתונה מאוחרת (לילי, ת' באר שבע והבימה), סבתא סורגת (פרס השחקנית המצטיינת, בפסטיבל הצגות ילדים הבינלאומי בחיפה 2022), מהפכניות (אנסמבל אספמיה), הקהל מתבקש לעמוד (פסטיבל עכו 2020), הרוכבים אל הים (אנסמבל כאן 2022), 5 דקות ארוכות (ת' השחר), צל של אישה,

צלם: אילון בשור

בכורה (ינואר 2023). שימשה כיו"ר שח"ם - ארגון השחקנים והשחקניות בישראל, חברה בוועד המנהל של שח"ם ושימשה חברת מועצת הקולנוע כארבע שנים. מלמדת בימיו והדרכת שחקנים ב"מעלה", ירושלים ובמכללת ספיר ולימודי משחק ב"טכניקה". מתנדבת באקי"ם, מופיעה עם קבוצת "תיאטרון אחר" בהצגה נייר צלפון עם שחקנים מקהילת אקי"ם, מתנדבת בעמותת לילך, מועדוניות לילדים בסיכון. קיבלה את אות המתנדב של שר העבודה והרווחה ל-3 דורות, יחד עם אמה ורדה זקהיים, יו"ר עמותת לילך ועם סבא משה פרנקל ז"ל שהיה ממייסדי מ.ד.א. בארץ ואחד המתנדבים הראשונים בת"א ובארץ לכבוד 50 שנה למדינה. השתתפה בטיפול נמרץ, אליפים, רוקדים עם כוכבים. זוכת שני פרסי אופיר, על תפקידיה בסרטים עפולה אקספרס וילסדה ומועמדות לפרס שחקנית על הכוכבים של שלומי והשתיקה של שמי זרחין 2022. זוכת פרס תא הביקורת על תפקידה בסרט עפולה אקספרס.

שון עיסא מומו

יליד יפו, שנת 2007. בוגר תיכון הגימנסיה הרצליה. בשנים האחרונות הופיע בטלוויזיה במספר תפקידים: לבד בבית (עונה 1-2) בכאן 11 חינוכית, ארץ נהדרת, ספין בהוט, טיפול לילי ביס, המכשפה מאבן גבירול - סרט קצר. זהו תפקידו הראשון של עיסא על הבמה.

צלם: אילון בשור

לואי נופי דר' כץ ויוסף קאדיר

יליד נצרת, בוגר בית צבי מחזור 2007. בין עבודותיו: עם סיום לימודיו השתתף בסרט עץ לימון של ערן ריקליס, ומאז ועד היום עשה למעלה מארבעים הפקות טלוויזיה, קולנוע ותיאטרון. בין השאר: עספור, זגורי אימפריה, השוטר הטוב, מטומטמת, פאודה, שמים אדומים. הפקות בין לאומיות: הומלנד, דיג, טיראנט, הולילנדס, רשת מרגלים. בתיאטרון: אלף לילה ולילה, רעולים, דור שלישי, חדר בריחה וברלין. זוהי הופעתו הראשונה של נופי בתיאטרון באר שבע.

צלם: טל שחר

אסתי זקהיים, שון עיסא

מנכ"ל שמוליק יפרח	מנהלת אמנותית איה קפלן	סמנכ"ל כספים ותפעול נוי גלן	מנהלת ייצור הפקות גילי כוכבי	מנהל טכני מחלקת סאונד ומולטימדיה אופיר ספיר	ע. אישית למנכ"ל דנה קוניו	מנהלת לשכת מנכ"ל תקוה סקוי	ע. אישי למנהלת אמנותית מירב לחמן	ועדה אמנותית טל בסון	חשבת רו"ח עירית שטופמאכר	הנהלת חשבונות אירית שרור	ברק זרביב (מחליף לחל"ד) חשבות שכר והנהלת חשבונות יעל לוי	מנהלת מכירות אזור דרום אושרה דנן	מנהלת מכירות חוץ ולוח רונית קריספין	מנהל דיגיטל מיכאל קושניר	מנהלת פרסום והפקות אירועים שני אמור	מנהלת מחלקת מכירות ושירות לקוחות אילנית וקנין-בקר	אחראית משמרת ורכות הדרכה חגית שלי	מכירות מנויים מירי אברה לאלי גוטמן ורד דהן שרי ויינר תמי חיימטוב נטלי נווה פרץ רעות סבח אורלי קדוש נטלי רפאלוב	שירות לקוחות מאי בן עזרי הודיה וולפוביץ שני עמוס ניקול פנחסוב אלמה פרייד ליאור ממן נועה קחלון	רכות בקרת מינויים יפעת חלילי עדן פנקר (מחליפה לחל"ד)	דוברות ויחסי ציבור הילה כלפון	מנהלת מחלקת חינוכית שלי ליכט	רכות מצויינות יעל זהבי	רכות אדמיניסטרציה מחלקת חינוכית מזל אבר	רכות חוגים וקורסים ליבי רזון	רכות פעילות חוץ לילי סידרצקי	מנהל הצגה איציק קריספין	מחלקת תלבושות ואביזרים עירית פלדמן	מנהל מחלקת תאורה שמואל מור	מנהלי במה חנוך אברהם אלי יורם מוטי ברהום אלעד רחמים	צוות במה תומר אברהם אריה לוצאטו יהודה מלסה ארבל פורסטר קובי צמח	אחראית מלבישות לריטה מיגירוב	מלבישות יהודית אלקיים שנית ביטון אביבית מלכה	מחלקת סאונד ומולטימדיה יעקב אבודרהם אנדריי לומנובסקי ארטיום קולסניקוב נר רובין	תאורה רותם אבירם אלירן צדיק גבי פרידריך	הנהלת ציבורית יו"ר פרופ' אייל שיינר זיו אופק אבי אטיאס ד"ר אנגלרט מאיר פיני בדש נעמי בלומנטל אלי בן סימון ראובן בן סימון דניאלה גז אשר גרינבאום אפרת זיו-אספיס עמירה חיים עפרה חן גילה לוי עופר ליפשיץ עליזה מנור פרופ' ג'ורג' מרקוביץ עו"ד מאיר סהר אריה קליינמן אמיר רוזנבליט ד"ר שלומי קודש יוסי רייך גלית שביט	ממונה בטיחות פוזנר בטיחות	ייעוץ משפטי עו"ד רמה לשם עו"ד אהוד ערב	משרד רו"ח חדד ושות'	מבקר פנים רו"ח אריק קטורזה	רופא התיאטרון ד"ר מיקי (מייקל) גידון
-----------------------------	----------------------------------	---------------------------------------	--	---	-------------------------------------	--------------------------------------	--	--------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	--	--	---	------------------------------------	---	---	---	--	---	---	---	--	----------------------------------	---	--	--	-----------------------------------	--	--------------------------------------	--	---	--	--	---	---	--	-------------------------------------	---	-------------------------------	--------------------------------------	--

להצגה כל החיים לפניו

מנהלת ייצור הפקות גילי כוכבי **מנהל טכני** אופיר ספיר **מנהל הצגה** איציק קריספין
עוזר במאי קרל כץ **מנהל במה** יורם אלי **תפעול תאורה** אלירן צדוק
תפעול סאונד יעקב אבודרהם **רקוויזיטים** ארבל פורסטר
מלבישה יהודית אלקיים **איפור ושיער** לריטה מיגירוב
בניית תפאורה דודי בית מלאכה בע"מ **עריכת תכניה והגהה לשונית** רותי טון
צילום תמונות פוסטר אילן בשור **צילום הצגה** מעיין קאופמן
צילומי תכניה, וידאו וטריילר רדי רובינשטיין
אריזה גרפית גיא יעקב ישראלי. *by jaxco@israeli*

יו"ר אגודת הידידים גב' עליזה מנור
מנהלת אגודת הידידים ד"ר דיתה קליינמן

מייסדים

אדמה מכתשים

לוי אריה- הקהילה היהודית של מונטריאול - FEDERATION CJA

לוצאטו אתי וכפיר - לוצאטו את לוצאטו בע"מ

רינה רמות - מתן שירותי בריאות בע"מ

עליזה מנור- ע.ע מנור ייזום, שיווק וניהול בע"מ

ידידים לפי סדר א'-ב'

אברהם עדי ואליזבט, מאיר ומיכל אבן שימול - ביה"ס "עתידי" מחנה נתן,
 אביסרור גלית וג'קי - אביסרור משה ובניו, רויטל ומרקו אברג'ל - "או.אר 1009 בע"מ",
 אופק ורד זיו, אליה רחל ומקס - מגזין ברנז'ה, אלימלך כוכי ומאיר- אחים אלימלך בע"מ,
 אמויאל קובי ומיטל - קרן תעשיות, פרופ' שוש ארד, שלומי ויעל בהט - ש.י שנבר בע"מ, בלהה אדם,
 בן דוד חביב - אפיק מדיה בע"מ, בן כנען סימה וישראל, ד"ר ברנר הלל ודורה,
 גרינבאום אירית ואשר, דורון מוטי וחני, חיים עמירה ונתן, כהן אביב ויוליה, כהן מיכל ושלמה,
 כהן שוש ויעקב, אירנה סקלר ויעקב כהן, יוסי ומיטל כהן - צללה פרגולות מרחפות בע"מ,
 אהרון כץ ומרים עינן, ליליאן עידו ואסתר, ליפשיץ איריס ועופר, לצר רחל ודר' שמחה,
 ד"ר מייסלוס מקס ורוסיטה, נגב מינרלים בע"מ - רזין אלי וניצה, עפרה חן,
 עוזיאל ורד ובני, נגר מיטל ורן, נגר אבלין וגבי - פארק הרכב גבי, ד"ר יובל ומרב סופרו,
 עטר בתיה ופרופ' דן, עמרני עמליה ומנחם, פוגל אירית ומוטי,
 צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ - אלוש צביקה וחגית, קארס נורית וסיוון, דיתה ומשה קליינמן,
 רוזנבליט אמיר, רוט אנה ואורי, ד"ר גרגורי ריביצקי, רייך יוסי ומרגית בוגן- בית מרקחת הנגב,
 שוורץ גישרה, שופן יהודית - כימקונטקט ישראל בע"מ, שמואל שלום ושרה שטרית, משה שרון,
 תבליני מימון - מימון אברהם ואתי

איתי אורי*, נעמי אורן, יעל אלקנה, מיכאל אלוני, נעמה אמית, אפרת ארנון, אפרת בוימולד,
 רון ביטרמן, אורי דב יוסף בלופרב, דורון בן דוד, ירדן בר כוכבא הלפרין, יהונתן גנקין, צחי גראד,
 תום גרציאני, דקלה הדר, יונתן הורנצ'יק, יואב הייט, אסף זגה*, אסף זלמנוביץ, אסתי זקהיים,
 איתי חביב**, דורון טאובר*, אורלי טובלי, ברקת יערי*, אורן כהן*, ויקי כהן*, ליר כץ,
 אביב טומי כרמי, דורית לב ארי, נעמי לבוב, מיכאל מושונוב, רוי מילר, דניאל מנוחין*,
 שירה נאור, אלון נוימן, לואי נופי, לירן מזרחי*, נופר סלמן, הילה סעדה, אדוה עדני,
 תקוה עזיז, שון עיסא, איאן יואל פינקוביץ, הילה פלדמן, מיקה פריינטי, איתי צ'מה,
 שילה קוסאשווילי, רותם קינן, שני קליין, רעות רגב*, מולי שולמן, ליאב תורג'מן*

*בוגרי **גודמן**, בית ספר למשחק בנגב

תלמידי **גודמן

LA VIE DEVANT SOI

Credits

Based on the novel by
Romain Gary © Gallimard

Stage adaptation by
Xavier Jaillard

Translated by
Dori Parnes

Director
Amir I. Wolf

Set & Costumes
Svetlana Berger

Music
Itzhaki Franco

Lighting
Keren Granek

Movement
Amit Zamir

Assistant Director
Karl Katz

Actors

Madame Rosa
Esti Zakheim

Momo
Sean Issa

Dr. Katz & Yusef Kadir
Loai Noufi

Esti Zakheim, Loai Noufi

Synopsis

Rosa, an aging retired Jewish prostitute and Auschwitz survivor, takes care of Momo, a young Arab boy, on the verge of adolescence. The other children who found there a home, are long gone. Momo hasn't seen his parents in years. He and Madame Rosa struggle to make ends meet and as her body and mind start to fail, it becomes clear that Momo is the only person she has left in the world.

He will stay with her as she faces her ultimate fears, prepares for her last and most difficult voyage.

Romain Gary's (who published the book under the name Emile Ajar) masterpiece was published in 1975 and won the Prix Goncourt on that year. On the backdrop of the runlighted part of Paris unfolds a story about the power of human spirit, the beauty of compassion and the triumph of love.

Opening: July 15 2025, Be'er Sheva Theatre - Stage 3

🕒 **1 Hour and 15th minutes** with no interval

Esti Zakheim, Sean Issa

מקבוצת עזריאלי

פאלאס דיור מוגן להבים
הטוב ביותר, עכשיו טוב יותר!
מזמינים אתכם להכיר את החיים הטובים מקרוב!
פעילויות ספורט ופנאי, ארוחות שף,
ספא, בריכה וקהילה מחבקת.

בואו לימי התנסות: 3666*

* בכפוף לתקנון

פאלאס. הבחירה של החיים הטובים

לרשותכם מרכזי סיעוד והחלמה
פאלאס מדיקל

תיאטרון באר-שבע

זוכה "אות בן-גוריון"
לשנת תשפ"ב, אוקטובר 2021,
מטעם אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

ב7tttheater @ תיאטרון באר שבע f www.b7t.co.il *2690
שדרות רגר 41, המשכן לאמנויות הבמה באר-שבע

אריזה גרפית גיא יעקב ישראלי
Guy Jacob Israeli

הפדרציות
היהודיות
של צפון אמריקה

בית ההודותיות של ישראל

משרד
התרבות
והספורט

ADAMA

תיאטרון
באר-שבע
אגודת היידיים

Jack, Joseph and Morton Mandel Supporting Foundation